ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 2ας Ιουνίου 2022*

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Επίδοση και κοινοποίηση δικαστικών και εξωδίκων πράξεων – Κανονισμός (ΕΚ) 1393/2007 – Άρθρο 5 – Μετάφραση των εγγράφων – Ανάληψη των εξόδων μετάφρασης από τον αιτούντα – Έννοια του "αιτούντος" – Κοινοποίηση, με πρωτοβουλία του επιληφθέντος δικαστηρίου, των δικαστικών πράξεων που απευθύνονται στους παρεμβαίνοντες στη διαδικασία»

Στην υπόθεση C-196/21,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Tribunalul Ilfov (πολυμελές πρωτοδικείο Ilfov, Ρουμανία) με απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2021, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 26 Μαρτίου 2021, στο πλαίσιο της δίκης

SR

κατά

EW,

παρισταμένων των:

FB,

CX,

IK,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Passer, πρόεδρο τμήματος, N. Wahl και M. L. Arastey Sahún (εισηγήτρια), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Szpunar

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ρουμανική.

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο EW, εκπροσωπούμενος από τον S. Dumitrescu, avocată,

– η Ρουμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις E. Gane, L.-E. Baţagoi και A. Wellman,

– η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις A.-L. Desjonquères και N. Vincent,

– η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την Z. Biró-Tóth και τον M. Z. Fehér,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους A. Biolan και S. Noë,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 5 του κανονισμού (ΕΚ) 1393/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Νοεμβρίου 2007, περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις («επίδοση ή κοινοποίηση πράξεων») και κατάργησης του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1348/2000 του Συμβουλίου (ΕΕ 2007, L 324, σ. 79).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της SR και του EW σχετικά με τη συναινετική λύση του γάμου τους καθώς και την ανάθεση και άσκηση της επιμέλειας του ανήλικου τέκνου τους.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Κατά τις αιτιολογικές σκέψεις 2 έως 4 του κανονισμού 1393/2007:

«(2) Η ομαλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς απαιτεί την καλύτερη και ταχύτερη διαβίβαση μεταξύ των κρατών μελών των δικαστικών και εξωδίκων πράξεων που επιδίδονται ή κοινοποιούνται σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις.

(3) Το Συμβούλιο με την πράξη της 26ης Μαΐου 1997 κατάρτισε μια σύμβαση για την επίδοση και την κοινοποίηση στα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις και συνέστησε την έγκρισή της από τα κράτη μέλη σύμφωνα με τους οικείους συνταγματικούς κανόνες. Η σύμβαση δεν τέθηκε σε ισχύ. Θα πρέπει να δοθεί συνέχεια στα αποτελέσματα των διαπραγματεύσεων για τη σύναψη της σύμβασης.

(4) Στις 29 Μαΐου 2000 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1348/2000 περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις [ΕΕ 2000, L 160, σ. 37], του οποίου το ουσιαστικό περιεχόμενο βασίζεται στη σύμβαση.»

4 Το άρθρο 2 του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«1. Κάθε κράτος μέλος ορίζει τους δημόσιους λειτουργούς, αρχές ή άλλα πρόσωπα (στο εξής “υπηρεσίες διαβίβασης”), που είναι αρμόδια για τη διαβίβαση δικαστικών ή εξωδίκων πράξεων προς επίδοση ή κοινοποίηση σε άλλο κράτος μέλος.

2. Κάθε κράτος μέλος ορίζει τους δημόσιους λειτουργούς, αρχές ή άλλα πρόσωπα (στο εξής “υπηρεσίες παραλαβής”) που είναι αρμόδια για την παραλαβή δικαστικών ή εξωδίκων πράξεων άλλου κράτους μέλους.

[…]»

5 Το άρθρο 5 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Η υπηρεσία διαβίβασης στην οποία κατατίθεται η προς διαβίβαση πράξη επισημαίνει στον αιτούντα ότι ο παραλήπτης μπορεί να αρνηθεί να παραλάβει την πράξη αν αυτή δεν έχει συνταχθεί σε μια από τις γλώσσες που ορίζει το άρθρο 8.

2. Ο αιτών επιβαρύνεται με τυχόν έξοδα μετάφρασης πριν από τη διαβίβαση της πράξης, υπό την επιφύλαξη μεταγενέστερης απόφασης δικαστηρίου ή αρμόδιας αρχής περί καταλογισμού των εξόδων.»

6 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού προβλέπει:

«Η υπηρεσία παραλαβής ενημερώνει τον παραλήπτη, μέσω της έντυπης βεβαίωσης που εμφαίνεται στο παράρτημα ΙΙ, ότι μπορεί να αρνηθεί την παραλαβή κατά τη χρονική στιγμή της επίδοσης ή κοινοποίησης ή μπορεί να επιστρέψει την πράξη στην υπηρεσία παραλαβής εντός μιας εβδομάδας, εφόσον η πράξη που επιδίδεται ή κοινοποιείται δεν έχει συνταχθεί ή δεν συνοδεύεται από μετάφραση σε μία από τις ακόλουθες γλώσσες:

α) σε γλώσσα την οποία ο παραλήπτης κατανοεί, ή

β) στην επίσημη γλώσσα του κράτους μέλους παραλαβής ή, εάν αυτό το κράτος έχει περισσότερες επίσημες γλώσσες, στην επίσημη ή σε μία από τις επίσημες γλώσσες του τόπου όπου πρόκειται να γίνει η επίδοση ή η κοινοποίηση.»

Το ρουμανικό δίκαιο

7 Το άρθρο 61 του Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (νόμου 134/2010 περί κώδικα πολιτικής δικονομίας), της 1ης Ιουλίου 2010 (*Monitorul Oficial al României*, μέρος I, αριθ. 247 της 10ης Απριλίου 2015), ορίζει τα εξής:

«1. Κάθε πρόσωπο που έχει έννομο συμφέρον δύναται να παρέμβει σε δίκη που εκκρεμεί μεταξύ των αρχικών διαδίκων.

[…]

3. Η παρέμβαση είναι πρόσθετη όταν αποσκοπεί αποκλειστικά στην υποστήριξη ενός από τους διαδίκους.»

8 Το άρθρο 64 του νόμου αυτού ορίζει τα εξής:

«1. Το δικαστήριο διαβιβάζει στους διαδίκους την αίτηση παρέμβασης και αντίγραφα των συνημμένων σε αυτήν εγγράφων.

2. Αφού ακούσει τον παρεμβαίνοντα και τους διαδίκους, το δικαστήριο αποφαίνεται για το παραδεκτό της παρέμβασης με αιτιολογημένη διάταξη.

[…]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

9 Η SR και ο EW είναι η μητέρα και ο πατέρας ανηλίκου τέκνου.

10 Σε ημερομηνία που δεν προσδιορίζεται στην απόφαση περί παραπομπής, η SR και ο EW υπέβαλαν αμφότεροι, ενώπιον του Judecătoria Buftea (μονομελούς πρωτοδικείου Buftea, Ρουμανία), αίτηση με την οποία ζήτησαν τη λύση του γάμου τους, καθώς και την ανάθεση της επιμέλειας του τέκνου τους και τη ρύθμιση των όρων της άσκησής της.

11 Με απόφαση της 4ης Ιουλίου 2016, το δικαστήριο αυτό κήρυξε τη συναινετική λύση του γάμου της SR και του EW. Όρισε επίσης την κατοικία της μητέρας ως τόπο διαμονής του τέκνου και αποφάσισε ότι η γονική μέριμνα θα ασκούνταν από κοινού από τους δύο γονείς, διασφαλίζοντας τη διατήρηση των προσωπικών σχέσεων μεταξύ του πατέρα και του παιδιού σύμφωνα με πρόγραμμα επικοινωνίας. Επιπλέον, το εν λόγω δικαστήριο υποχρέωσε τον EW να καταβάλει διατροφή υπέρ του τέκνου.

12 Ο EW και η SR άσκησαν αμφότεροι έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, Tribunalul Ilfov (πολυμελούς πρωτοδικείου Ilfov, Ρουμανία).

13 Ο EW ζητεί την εξαφάνιση της εν λόγω απόφασης λόγω έλλειψης διεθνούς δικαιοδοσίας και, επικουρικώς, τη μερική μεταρρύθμισή της όσον αφορά τον τόπο διαμονής του τέκνου και την καταβολή διατροφής υπέρ αυτού.

14 Η SR ζητεί την αποκλειστική ανάθεση της γονικής μέριμνας στην ίδια, την κατάργηση του προγράμματος επικοινωνίας που καταρτίστηκε υπέρ του EW, την τροποποίηση του ποσού της διατροφής που αυτός οφείλει να καταβάλλει καθώς και εκ νέου υπολογισμό των δικαστικών εξόδων.

15 Στις 5 Ιουλίου 2018 ο FB, η CX και ο IK, οι οποίοι είναι, αντιστοίχως, αδελφός, αδελφή και παππούς από την πλευρά της πατρικής γραμμής του τέκνου, ζήτησαν να παρέμβουν υπέρ του EW. Οι παρεμβαίνοντες αυτοί διαμένουν στη Γαλλία.

16 Με διάταξη της 15ης Σεπτεμβρίου 2020, το αιτούν δικαστήριο αποφάσισε ότι, προκειμένου να αποφανθεί επί του παραδεκτού των εν λόγω αιτήσεων παρεμβάσεως, η SR και ο EW όφειλαν να διασφαλίσουν τη μετάφραση στη γαλλική γλώσσα των κλητεύσεων και των εγγράφων που είχε εκδώσει, με σκοπό την κοινοποίησή τους στον FB, τη CX και τον IK, σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 1393/2007.

17 Η SR και ο EW αρνήθηκαν να προκαταβάλουν τα έξοδα για τη μετάφραση στη γαλλική γλώσσα των εν λόγω διαδικαστικών εγγράφων, εκτιμώντας ότι το αιτούν δικαστήριο έπρεπε να αναλάβει τα έξοδα αυτά. Οι διάδικοι αυτοί υποστηρίζουν ότι το αιτούν δικαστήριο πρέπει να θεωρηθεί ως «αιτών», στο πλαίσιο εφαρμογής του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1393/2007.

18 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι η έννοια του «αιτούντος», κατά το άρθρο 5 του κανονισμού 1393/2007, δεν δύναται να αφορά δικαστήριο. Ειδικότερα, ένα δικαστήριο μπορεί να ενεργεί μόνον υπό την ιδιότητα της υπηρεσίας διαβίβασης, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού, ή υπό την ιδιότητα της υπηρεσίας παραλαβής, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού. Εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο ενεργεί υπό την ιδιότητα της υπηρεσίας διαβίβασης που είναι αρμόδια για τη διαβίβαση των δικαστικών πράξεων με σκοπό την επίδοση ή την κοινοποίησή τους σε άλλο κράτος μέλος, ήτοι τη Γαλλία.

19 Από το άρθρο 5, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού προκύπτει ότι η έννοια του «αιτούντος», όπως και αυτή του «παραλήπτη», εξαιρούνται προδήλως από το πεδίο εφαρμογής των εννοιών της «υπηρεσίας διαβίβασης» και της «υπηρεσίας παραλαβής». Δεδομένου ότι στην υπόθεση της κύριας δίκης το αιτούν δικαστήριο είναι η υπηρεσία διαβίβασης, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ο αιτών.

20 Κατά το δικαστήριο αυτό, ο αιτών, κατά την έννοια του κανονισμού 1393/2007, είναι το πρόσωπο που υπέβαλε την αίτηση και το οποίο έχει συμφέρον να λάβει χώρα μια επίδοση σύμφωνα με τον κανονισμό αυτόν, προκειμένου να μπορέσει να περατωθεί η ένδικη διαδικασία. Εν προκειμένω, πρόκειται για την SR και τον EW, στο μέτρο που καθένας από τους διαδίκους αυτούς άσκησε έφεση ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου και, ως εκ τούτου, έχει, κατ' αρχήν, συμφέρον να περατωθεί η εφετειακή δίκη.

21 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Tribunalul Ilfov (πολυμελές πρωτοδικείο Ilfov) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Σε περίπτωση που δικαστήριο διατάξει την κλήτευση των παρεμβαινόντων σε αστική διαδικασία, είναι ο "αιτών", κατά το άρθρο 5 του [κανονισμού 1393/2007], το δικαστήριο του κράτους μέλους που αποφασίζει να κλητεύσει τους παρεμβαίνοντες ή ο διάδικος στην εκκρεμή ενώπιον του επιληφθέντος δικαστηρίου υπόθεση;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

Επί του παραδεκτού

22 Η Ρουμανική Κυβέρνηση εκτιμά ότι η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι απαράδεκτη, στο μέτρο που από την περιγραφή των πραγματικών περιστατικών στην οποία προέβη το αιτούν δικαστήριο δεν προκύπτει αν στην υπόθεση της κύριας δίκης τίθεται συγκεκριμένα το ζήτημα της αναγκαιότητας μετάφρασης του διαδικαστικού εγγράφου και, κατά συνέπεια, καταβολής των σχετικών εξόδων.

23 Ειδικότερα, κατά τη Ρουμανική Κυβέρνηση, το αιτούν δικαστήριο δεν αναφέρει αν έχει ήδη λάβει χώρα η επίδοση των κλητεύσεων στους παρεμβαίνοντες και αν αυτοί αρνήθηκαν να τις παραλάβουν με την αιτιολογία ότι δεν είχαν συνταχθεί σε γλώσσα την οποία κατανοούν ή θεωρείται ότι μπορούν να κατανοήσουν. Όμως, εάν δεν έχει συμβεί τούτο, το ερώτημα που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο είναι υποθετικό και, ως εκ τούτου, απαράδεκτο.

24 Η Ρουμανική Κυβέρνηση παρατηρεί ότι το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διευκρινίσει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 1393/2007, η υπηρεσία διαβίβασης οφείλει να επισημάνει στον αιτούντα τον κίνδυνο να αρνηθεί ο παραλήπτης να παραλάβει πράξη η οποία δεν έχει καταρτιστεί σε μία από τις γλώσσες που ορίζει το άρθρο 8 του εν λόγω κανονισμού. Εντούτοις, δυνάμει της απόφασης της 16ης Σεπτεμβρίου 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, σκέψη 35), ο ενάγων οφείλει να αποφασίσει εάν είναι σκόπιμο να προβεί στη μετάφραση της εν λόγω πράξης, τα έξοδα της οποίας άλλωστε τον βαρύνουν, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού.

25 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, για τα σχετικά με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης προδικαστικά ερωτήματα που έχει υποβάλει το εθνικό δικαστήριο εντός του νομικού και πραγματικού πλαισίου το οποίο έχει προσδιορίσει με δική του ευθύνη και την ακρίβεια του οποίου δεν οφείλει να ελέγξει το Δικαστήριο, ισχύει τεκμήριο λυσιτέλειας. Το Δικαστήριο μπορεί να απορρίψει αίτηση εθνικού δικαστηρίου για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως μόνον όταν είναι πρόδηλο ότι η ζητούμενη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ουδεμία σχέση έχει με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή ακόμη όταν το Δικαστήριο δεν έχει στη διάθεσή του τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που του είναι αναγκαία για να δώσει χρήσιμη απάντηση στα υποβληθέντα ερωτήματα (απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2021, Euro Box Promotion κ.λπ., C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 και C-840/19, EU:C:2021:1034, σκέψη 139 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

26 Επιπλέον, λόγω του πνεύματος συνεργασίας που πρυτανεύει στις σχέσεις μεταξύ των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της προδικαστικής διαδικασίας, η έλλειψη ορισμένων προγενέστερων διαπιστώσεων του αιτούντος δικαστηρίου δεν έχει κατ' ανάγκην ως αποτέλεσμα το απαράδεκτο της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως εάν το Δικαστήριο εκτιμά, παρά τις ελλείψεις αυτές, λαμβάνοντας υπόψη τα στοιχεία που προκύπτουν από τη δικογραφία, ότι είναι σε θέση να δώσει χρήσιμη απάντηση στο αιτούν δικαστήριο (απόφαση της 2ας Απριλίου 2020, Reliantco Investments και Reliantco Investments Limassol Sucursala Bucureşti, C-500/18, EU:C:2020:264, σκέψη 42 και μνημονευόμενη νομολογία).

27 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι το Δικαστήριο έχει στη διάθεσή του επαρκή στοιχεία βάσει των οποίων μπορεί να δώσει χρήσιμη απάντηση στο αιτούν δικαστήριο. Πράγματι, επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει από τις γραπτές παρατηρήσεις που υπέβαλε στο Δικαστήριο ο EW, το αιτούν

δικαστήριο έχει ήδη κοινοποιήσει διαδικαστικά έγγραφα στους παρεμβαίνοντες το 2019, τα οποία αυτοί, σύμφωνα με τον κανονισμό 1393/2007, αρνήθηκαν να παραλάβουν με την αιτιολογία ότι τα έγγραφα αυτά είχαν συνταχθεί στη ρουμανική γλώσσα. Δεδομένου ότι δεν γνώριζαν τη γλώσσα αυτή, ζήτησαν να παραλάβουν τα εν λόγω έγγραφα μεταφρασμένα στη γαλλική γλώσσα.

28 Επομένως, με βάση τα ως άνω πραγματικά στοιχεία που παραθέτει ο EW μπορεί να συμπληρωθεί, στο μέτρο του αναγκαίου, το πραγματικό πλαίσιο που εκτίθεται από το αιτούν δικαστήριο και, κατ' αυτόν τον τρόπο, ενισχύεται το τεκμήριο λυσιτέλειας του οποίου απολαύει το υποβληθέν ερώτημα, αποκλειομένης της δυνατότητας χαρακτηρισμού του ως υποθετικού.

29 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

30 Με το προδικαστικό ερώτημα το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί αν το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1393/2007 έχει την έννοια ότι δικαστήριο το οποίο διατάσσει τη διαβίβαση δικαστικών πράξεων σε τρίτους οι οποίοι ζήτησαν να παρέμβουν στη δίκη πρέπει να θεωρηθεί ως «αιτών» κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης.

31 Προκαταρκτικά, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη διάταξη αυτή, ο αιτών επιβαρύνεται με τυχόν έξοδα μετάφρασης πριν από τη διαβίβαση της πράξης, υπό την επιφύλαξη μεταγενέστερης απόφασης δικαστηρίου ή αρμόδιας αρχής περί καταλογισμού των εξόδων.

32 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο κανονισμός 1393/2007 δεν περιέχει ορισμό της έννοιας του «αιτούντος».

33 Ελλείψει τέτοιου ορισμού, το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1393/2007 πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και των σκοπών που επιδιώκει ο κανονισμός 1393/2007 (πρβλ. απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, σκέψη 28, καθώς και, κατ' αναλογίαν, όσον αφορά τον κανονισμό 1348/2000, απόφαση της 8ης Μαΐου 2008, Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, σκέψη 45). Το ιστορικό της θέσπισης μιας διάταξης του δικαίου της Ένωσης μπορεί επίσης να προσφέρει στοιχεία χρήσιμα για την ερμηνεία της (απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2018, Wightman κ.λπ., C-621/18, EU:C:2018:999, σκέψη 47 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

34 Όσον αφορά, πρώτον, τη συστηματική και ιστορική ερμηνεία του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το γράμμα της διάταξης διακρίνει μεταξύ του αιτούντος, ο οποίος επιβαρύνεται με τυχόν έξοδα μετάφρασης πριν από τη διαβίβαση της πράξης, και του επιληφθέντος δικαστηρίου ή αρμόδιας αρχής στο κράτος μέλος προέλευσης, που μπορεί να εκδώσει μεταγενέστερη απόφαση περί καταλογισμού των εξόδων αυτών.

35 Η διάκριση αυτή μεταξύ του αιτούντος και του επιληφθέντος εθνικού δικαστηρίου προκύπτει επίσης από τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με τον κανονισμό 1393/2007, ειδικότερα δε από την απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, σκέψεις 41 έως 43), με την οποία το Δικαστήριο υπογράμμισε, αφενός, ότι εναπόκειται στο δικαστήριο του κράτους μέλους προέλευσης, το οποίο έχει επιληφθεί της υπόθεσης, να αποφανθεί επί ζητημάτων ουσίας, εφόσον ο αιτών και ο παραλήπτης της πράξης διαφωνούν επ' αυτών, και, αφετέρου, ότι το ίδιο δικαστήριο πρέπει να εξασφαλίσει την ισόρροπη προστασία των αντίστοιχων δικαιωμάτων των διαδίκων, ήτοι του αιτούντος και του παραλήπτη.

36 Παρόμοια διάκριση απορρέει από τη διάταξη της 28ης Απριλίου 2016, Alta Realitat (C-384/14, EU:C:2016:316, σκέψη 75), στην οποία το Δικαστήριο εξέτασε το ενδεχόμενο, πριν από την κίνηση της διαδικασίας επίδοσης ή κοινοποίησης της πράξης, το επιληφθέν δικαστήριο να προβεί σε προκαταρκτική, προσωρινή αξιολόγηση των γλωσσικών γνώσεων του παραλήπτη με σκοπό να καθορίσει, σε συμφωνία με τον ενάγοντα, εάν απαιτείται ή όχι μετάφραση της πράξης.

37 Πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 1393/2007 προβαίνει σε διάκριση αντίστοιχη με εκείνη περί της οποίας γίνεται λόγος στη σκέψη 34 της παρούσας απόφασης, καθόσον ορίζει ότι η υπηρεσία διαβίβασης στην οποία κατατίθεται η προς διαβίβαση πράξη επισημαίνει στον αιτούντα ότι ο παραλήπτης μπορεί να αρνηθεί να παραλάβει την πράξη αν αυτή δεν έχει συνταχθεί σε μια από τις γλώσσες που ορίζει το άρθρο 8. Πράγματι, οι υπηρεσίες διαβίβασης είναι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, δημόσιοι λειτουργοί, αρχές ή άλλα πρόσωπα που είναι αρμόδια για τη διαβίβαση δικαστικών ή εξωδίκων πράξεων προς επίδοση ή κοινοποίηση σε άλλο κράτος μέλος. Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο ενεργεί ως υπηρεσία διαβίβασης.

38 Εξάλλου, από την αιτιολογική σκέψη 4 του κανονισμού 1393/2007 προκύπτει ότι ο κανονισμός 1348/2000, ο οποίος καταργήθηκε από τον κανονισμό 1393/2007, στηριζόταν, κατ' ουσίαν, στη Σύμβαση που καταρτίστηκε με πράξη του Συμβουλίου, της 26ης Μαΐου 1997, βάσει του άρθρου K.3 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, για την επίδοση και την κοινοποίηση στα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1997, C 261, σ. 1).

39 Η επεξηγηματική έκθεση σχετικά με τη σύμβαση αυτή (ΕΕ 1997, C 261, σ. 26), η οποία είναι κρίσιμη για την ερμηνεία του κανονισμού 1393/2007 (πρβλ. απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2015, Tecom Mican και Arias Domínguez, C-223/14, EU:C:2015:744, σκέψη 40, καθώς και, κατ' αναλογίαν, όσον αφορά τον κανονισμό 1348/2000, απόφαση της 8ης Μαΐου 2008, Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, σκέψη 53), συνηγορεί υπέρ ερμηνείας του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1393/2007 κατά την οποία τα έξοδα μετάφρασης μιας πράξης δεν μπορούν να βαρύνουν το επιληφθέν δικαστήριο.

40 Πράγματι, το παρατιθέμενο στην ως άνω επεξηγηματική έκθεση σχόλιο σχετικά με το άρθρο 5, παράγραφος 2, της εν λόγω σύμβασης, το γράμμα του οποίου είναι, κατ' ουσίαν, πανομοιότυπο με εκείνο του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1393/2007, διευκρινίζει ότι «ο όρος "αιτών" αναφέρεται, σε κάθε περίπτωση, στο μέρος που ενδιαφέρεται για τη διαβίβαση της πράξης. Δεν μπορεί, συνεπώς, να πρόκειται για το δικαστήριο».

41 Υπό τις συνθήκες αυτές, από τη συστηματική και ιστορική ερμηνεία του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1393/2007 προκύπτει ότι, όταν ένα δικαστήριο διατάσσει τη διαβίβαση δικαστικών πράξεων σε τρίτους οι οποίοι ζητούν να παρέμβουν στη δίκη, το δικαστήριο αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «αιτών», κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης, ώστε να επιβαρυνθεί με τυχόν έξοδα μετάφρασης πριν από τη διαβίβαση των εν λόγω πράξεων.

42 Δεύτερον, η διαπίστωση αυτή επιρρωννύεται από την τελολογική ερμηνεία του κανονισμού 1393/2007.

43 Πράγματι, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διευκρινίσει, όσον αφορά τους σκοπούς του κανονισμού 1393/2007, ότι ο κανονισμός αυτός αποσκοπεί, όπως προκύπτει από την αιτιολογική του σκέψη 2, στη θέσπιση ενδοενωσιακού μηχανισμού επιδόσεων και κοινοποιήσεων δικαστικών

και εξωδίκων πράξεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, υπό το πρίσμα της εύρυθμης λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς. Συγκεκριμένα, προς βελτίωση της αποτελεσματικότητας και της ταχύτητας των ένδικων διαδικασιών και προς διασφάλιση της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, ο εν λόγω κανονισμός καθιερώνει την αρχή της άμεσης διαβίβασης των δικαστικών και εξωδίκων εγγράφων μεταξύ των κρατών μελών, πράγμα που έχει ως αποτέλεσμα την απλοποίηση και την επιτάχυνση των διαδικασιών (απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, σκέψεις 29 και 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και διάταξη της 28ης Απριλίου 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, σκέψεις 47 και 48).

44 Άλλωστε, το Δικαστήριο έχει επίσης αποφανθεί ότι ο κανονισμός 1393/2007 πρέπει να ερμηνευθεί κατά τρόπον ώστε να διασφαλίζεται, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, η εύλογη εξισορρόπηση μεταξύ των συμφερόντων του ενάγοντος και του εναγομένου, ο οποίος είναι ο παραλήπτης της πράξης, διά του συμβιβασμού της αποτελεσματικότητας και της ταχύτητας της διαβίβασης των δικαστικών πράξεων με την απαίτηση εξασφάλισης προσήκουσας προστασίας των δικαιωμάτων άμυνας του παραλήπτη των πράξεων αυτών (απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και διάταξη της 28ης Απριλίου 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, σκέψη 51).

45 Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει επισημάνει ότι, μολονότι είναι απαραίτητο, αφενός, για την αποτελεσματική άσκηση των δικαιωμάτων άμυνας του παραλήπτη, η σχετική πράξη να έχει συνταχθεί σε γλώσσα την οποία κατανοεί, αφετέρου, ο ενάγων δεν πρέπει να υποστεί τις αρνητικές συνέπειες μιας αμιγώς παρελκυστικής και προδήλως καταχρηστικής άρνησης παραλαβής ενός μη μεταφρασθέντος εγγράφου, ενώ έχει αποδειχθεί ότι ο αποδέκτης του κατανοεί τη γλώσσα στην οποία συντάχθηκε το εν λόγω έγγραφο. Εναπόκειται συνεπώς στο δικαστήριο ενώπιον του οποίου εκκρεμεί η υπόθεση στο κράτος μέλος προέλευσης να διασφαλίσει τη βέλτιστη προστασία των συμφερόντων των διαδίκων, εξετάζοντας ιδίως όλα τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία, τα οποία καταδεικνύουν συγκεκριμένα τις γλωσσικές γνώσεις του παραλήπτη (πρβλ. διάταξη της 28ης Απριλίου 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, σκέψεις 78 και 79).

46 Μάλιστα, ερμηνεία κατά την οποία το επιληφθέν δικαστήριο στο κράτος μέλος προέλευσης πρέπει να θεωρηθεί ως ο αιτών, κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1393/2007, θα προσέκρουε στην υποχρέωση του εν λόγω δικαστηρίου να διασφαλίσει εύλογη εξισορρόπηση μεταξύ των συμφερόντων του αιτούντος και των συμφερόντων του παραλήπτη της πράξης. Πράγματι, η τήρηση της υποχρέωσης αυτής συνεπάγεται κατ' ανάγκην ότι η αρχή που είναι επιφορτισμένη με τη διασφάλισή της είναι αμερόληπτη σε σχέση με τα συμφέροντα του αιτούντος και του παραλήπτη. Επομένως, η αρχή αυτή δεν πρέπει να συγχέεται με έναν από τους εν λόγω ενδιαφερομένους, εν προκειμένω τον αιτούντα.

47 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1393/2007 έχει την έννοια ότι το δικαστήριο που διατάσσει τη διαβίβαση δικαστικών πράξεων σε τρίτους οι οποίοι ζητούν να παρέμβουν στη δίκη δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ο «αιτών» κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης.

Επί των δικαστικών εξόδων

48 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1393/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Νοεμβρίου 2007, περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις («επίδοση ή κοινοποίηση πράξεων») και κατάργησης του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1348/2000 του Συμβουλίου, έχει την έννοια ότι το δικαστήριο που διατάσσει τη διαβίβαση δικαστικών πράξεων σε τρίτους οι οποίοι ζητούν να παρέμβουν στη δίκη δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ο «αιτών» κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης.

(υπογραφές)